

רבא אמר:

אפילו תימא - בשאין מעדיף,
אם היו נתונים שתי - נותנן ערב,
ערב - נותנן שתי.

או בארוכות המטה.

לימא מסייע ליה לרבי אמי בר טביומי,
דאמר רבי אמי בר טביומי:
סככה בבלאי כלים - פסולה?

כדאמר רבי חנן אמר רבי:

בארוכה ושתי כרעים,

בקצרה ושתי כרעים;

הכא נמי -

בארוכה ושתי כרעים,

בקצרה ושתי כרעים.

היכא איתמר דרבי חנן אמר רבי?

מז. אהא דתנן (כלים יח: ט): °

מטה מטמאת חבילה, ומטהרת חבילה,

דברי רבי אליעזר;

וחכמים אומרים:

מטמאת אברים, ומטהרת אברים;

מאי ניהו?

אמר רבי חנן אמר רבי:

בארוכה רט ושתי כרעים,

בקצרה רט ושתי כרעים.

למאי חזו? רט

למסמכינהו אגודא ולמיתב עלייהו,

ומשדא אשלי.

גופא:

אמר רבי אמי בר טביומי:

סככה בבלאי כלים - פסולה.

מאי בלאי כלים?

אמר אביי:

מטלניות שאין בהם שלש על שלש,
דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים.

תניא כוותיה דרבי אמי בר טביומי:

מחצלת של שיפא ושל גמי,

שיריה, אף על פי שנפחתו מכשיעורה -

אין מסככין בהן;

מחצלת הקנים,

גדולה - מסככין בה,

קטנה - אין מסככין בה;

רבי אליעזר אומר:

אף היא מקבלת טומאה,

ואין מסככין בה.

החומט בגדיש.

אמר רב הונא:

לא שנו אלא שאין שם חלל טפח במשך שבעה,

אבל יש שם חלל טפח במשך שבעה -

הרי זו רע"ב סוכה;

תניא נמי הכי:

החוטט בגדיש לעשות לו סוכה -

הרי זו רע"ג סוכה;

והאנן תנן (כאן):

אינה סוכה! ?

אלא לאו שמע מינה - כדרב הונא?

שמע מינה.

איכא דרמי ליה מירמא:

תנן (כאן):

החוטט בגדיש לעשות לו סוכה -

אינה סוכה;

והא תניא:

הרי זו סוכה! ?

אמר רב הונא:

לא קשיא,

כאן - בשיש שם חלל טפח במשך שבעה,

כאן - בשאין שם חלל טפח במשך שבעה.

רש"י

לטומאה דתנן (כלים פ' כ"ז מ"ב) מפץ ששה על ששה: אין מסככין. הואיל ומכלי קאתו ותחלתה היתה מקבלת טומאת משכב הזב והנדה: גדולה מסככין בה. דלאו כלי הוא דסתמא לסיכוך: אף היא מקבלת טומאה. קסבר סתמא לשכיבה וכלי היא: אלא שאין שם חלל טפח. גובה במשך אורך ורחב שבעה טפחים כשיעור סוכה ואח"כ הגדיש כל הגדיש על אותו חלל דעכשיו נעשה שם סכך מאליו ולא היה עליו שם סכך מתחילה: אבל אם יש שם כזו. חלל טפח אהל הוא נמצא שם סכך על אותו גדיש וכשחוטט בו מלמטה למעלה עד שמגביה את החלל לשיעור גובה עשרה אין זו עשייתו שהרי אינו מתקן אלא הדפנות וברפנות לא אמרינן תעשה ולא מן העשוי והרי היא כסוכה שפחותה מעשרה וחקק בה והשלימה לעשרה: איכא דרמי לה מירמא. לא מתני להא דרב הונא בלשון לא שנו ולפרושי מתני' אלא רמי מתני' מירמ' אברייתא ודרב הונא אשנויא אתמר:

רבא אמר. אפילו במצמצם ואם היו נתונים השפודין שתי נותנן לקנים של סכך ערב דע"כ אם אינו נותן ראשי הקנים על שפודין הרי הן נופלין לארץ והלכך הוה ליה כשר מרובה על הפסול ומבטלן: בבלאי כלים. לקמן מפרש במטלניות שאין בהן שלש על שלש דאף על גב דהשתא לא מקבלי טומאה כיון דמכלי אתו גזור בה רבנן ארוכות נמי השתא לא מקבלי טומאה דלא חזו למידי אלא מכלי קאתו: בארוכה ושתי כרעים. עמה ולקמן מפרש למאי חזו: קצרה. אותם אשר ברוחב המטה לצד מראשותיה ומרגלותיה: חבילה. ביחד: ומטהרת חבילה. אם טמאה היא אין טבילה עולה לה אברים אברים אלא מתקנה ומטבילה: למסמכינהו אגודא. לקרבן אצל הכותל הרחב כמלא רוחב מטה ונותן עצים מן הכרעים ולכותל למראשותיה ולמרגלותיה: ומשדא אשלי. ונותן חבלים ומסרג וראויה למשכב ומטמא מדרס: שיפא. לישק"א: ושל גמי. יונ"ק: שיריה. כגון נפחתה ונשתיר בה: אע"פ. שפחותה עכשיו מכשיעור